

ювашъ. Съгласенъ съмъ. И щомъ се свърши сражението, ти се върнешъ дома си. Обаче Богъ праща единъ човѣкъ на земята да каже Неговата Истина, но въ дадения случай този сѣщиятъ Господъ не иска да му помогне, шото хората да възприематъ, да разбератъ тази Истина. И тогава, този горкиятъ човѣкъ се чуди, защо не го приели. Исаия казва така: „Господи, кой повѣрва въ нашето проповѣждане“? Послѣ, за да се избѣгне друго едно противорѣчие, Исаия сѣщо казва: „Ослѣпилъ си очитѣ имъ, затворилъ си ушитѣ имъ за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ“. Е, хубаво, ако Господъ е ослѣпилъ очитѣ имъ и затворилъ ушитѣ имъ, за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ, какво е виновенъ за това народа? Исаия не е виновенъ, вината е въ прѣводчицитѣ, въ тия, които прѣвеждатъ.

Сега, азъ не искамъ да произнеса една обвинителна рѣчь, но говоря тѣй инцидентно, или прѣведено на български езикъ, на културенъ езикъ, мимоходомъ говоря. Та казвамъ: всѣки човѣкъ, колкото и да е малъкъ, все има по една свещена идея въ себе си, но и въ него се намиратъ тѣзи отрицателни сили. Всички онѣзи разсипани хора, които се отчайватъ отъ живота си, тѣхната идея е разнижната, изгубена, и тѣ си оставатъ немили-недраги. И дѣйствително, всѣки човѣкъ, който остава безъ идея, въ каквото и да е отношение, той все неможе да сполучи въ живота си. Човѣкъ и като търговецъ трѣбва да има идея; и като писателъ трѣбва да има идея; и като музикантъ трѣбва да има идея; и като художникъ трѣбва да има идея. Въ каквото направление и да е той, все